

După douăzeci și patru de ore petrecute la terapie intensivă, Kosta vlăguit de pierderea de sânge, a fost adus în cele din urmă în sala de operație.

" Eram în pragul morții, pierdusem 3 litri de sânge, când doctorii au hotărât să facă o ultimă încercare de a mă salva. M-au operat la stomac, ca să nu mor, cum mi-au zis mai târziu, fără să fi încercat ceva. Operația a fost un eșec, căci n-au putut interveni unde era nevoie – așa că, pur și simplu, după cum mi-au spus, așteptau să mor", povestește emoționat Kosta.

În mod neașteptat, însă, deși medicii îl așteptau să moară, Kosta a continuat să trăiască: "Vena s-a închis de la sine, și doctorii, până astăzi consideră că a fost o minune."

Tânărul tată a mai rămas în spital zece zile, apoi s-a întors acasă. După două săptămâni s-a întors la spital pentru o altă intervenție, curățarea hematomului. Pe 26 octombrie 2002, de praznicul Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, s-a întors definitiv acasă, la soția și fetițele sale.

Recuperarea sa după accident a fost rapidă. Până atunci, după el, nu se întâmplase nimic ieșit din comun.

În dimineața zilei de 29 octombrie, însă a avut o vedenie-vis care i-a schimbat viața și i-a descoperit cum se întâmplase ceea ce doctorii numiseră "o minune".

Iată mărturia lui Kosta: "Am văzut o fetiță scundă, foarte tânără, care purta o togă de un gri-închis și un acoperământ de cap – ceva ca o basma – și a venit spre mine. N-am putut să-i disting fața. Răspândeă însă o mireasmă imposibil de spus în cuvinte. Pășea în cruce peste un șarpe îngrozitor, dar se arăta totuși nepăsătoare. M-a frapat și culoarea cerului, și lumina zilei, nemaîntâlnită, ciudată..."

Înainte să apuc s-o întreb cine era, s-a oprit la patru-cinci metri de mine și mi-a zis: «Sunt Sfânta Anastasia. Eu te-am salvat.»

Se purta ca și cum n-ar fi făcut nimic deosebit, probabil ca să nu mă simt dator pentru fapta ei.

Iar eu am întrebat-o, pe un ton sceptic și provocator: «Dar de ce m-ai salvat? »

Mielușeava Ta, Iisuse, Anastasia, strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc și pe Tine căutându-Te, mă chinuiesc și împreună mă răstignesc, și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pățimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără prihană, primește-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuiește sufletele noastre.

(Troparul Sfintei Mucenițe Anastasia Romana, glasul al 4-lea)

Ea, vrând să arate că doar urmasa o poruncă, mi-a răspuns: « Fiindcă așa mi-a cerut Maica Domnului »" (chiar în clipa consemnării acestor cuvinte spuse Kosta, am simțit o dulceață negrăită în aer – și am fost încredințat că Sfânta Anastasia era de față.)

Câteva zile mai târziu, Kosta a primit un apel telefonic de la un preot cu care era prieten, ce se bucura că se înzdrăvenise.

În cursul discuției, i-a spus că vrea ca, atunci când se vor întâlni să vorbească despre o vedenie cu Sfânta Anastasia Romana, ca să-i răspundă la niște întrebări. La stăruința preotului, Kosta i-a povestit cele întâmplate. "Kosta, știi unde sunt acum, și de ce am insistat să-mi spui ce s-a petrecut?", l-a întrebat preotul. Și a continuat fără să mai aștepte răspunsul: "Sunt la Mănăstirea Grigoriu din Sfântul Munte, și în scurt timp ne vom închina la sfintele sale moaște care se găsesc aici!"

Toate acestea i-au dat lui Kosta o credință de neclintit, care s-a transmis și familiei sale și prietenilor săi.

Vine în fiecare an de praznicul Sfintei Anastasia (28 octombrie) la mănăstirea Grigoriu și ține zilnic legătura în rugăciune cu Sfânta Anastasia.

Theopoula Panagiotu, nov. 2005
(Text publicat în revista Familia ortodoxă, nr. 10, 2013)